

UROCZYSTOŚĆ BOŻEGO NARODZENIA – 25 XII 2000

2000. rocznica narodzin Jezusa Chrystusa – Zbawiciela świata

To już cały rok upłynął od chwili, kiedy dzwony katedr oznajmiały rozpoczęcie Roku Wielkiego Jubileuszu, a Ojciec Święty uroczyście otwierał Święte Drzwi w Bazylice św. Piotra w Rzymie. Dziś jest nam dane z Bożej Opatrzności przeżywać 2000. rocznicę narodzin na ziemi, w Betlejem, obiecanego przez Boga Zbawiciela świata, Jezusa Chrystusa. Któż z nas nie chciałby w dzisiejszą Uroczystość znaleźć się w Betlejem, aby uklęknąć, jak pasterze, w miejscu narodzenia Bożego Syna i podziękować Bogu, że nas Nim obdarował, dając nam dowód swojej wiernej Miłości.

Pospieszmy zatem duchowo na to święte miejsce i chciejmy kontemplować to bez precedensu w dziejach ludzkości Wydarzenie – Bóg rodzi się w stajni betlejemskiej, z niewiasty Maryi, jako bezradne Dziecię! Spróbujmy zadumać się nad tym faktem, wraz z Ojcem Świętym, który dziewięć miesięcy temu, 22 marca odprawił w Betlejem Mszę świętą i ucałował miejsce narodzin Emmanuela. Mimo tej czasowej odległości, nietrudno jest nam odtworzyć kadry z tamtej pielgrzymki i przywołać np. obraz Ojca Świętego, który w Grocie Narodzenia modli się kilka minut modlitwą brewiarzową. „Betlejem jest samym sercem mojej Pielgrzymki Jubileuszowej. Drogi, które podjąłem, doprowadziły mnie do tego miejsca i do tajemnicy, którą ono głosi” – powiedział Jan Paweł II w homilii. Chciejmy w dzisiejszą, Jubileuszową Uroczystość Narodzin Jezusa, przywołać też główne myśli homilii wygłoszonej przez Papieża podczas Mszy świętej odprawionej przez niego w Betlejem.

Homilię Ojciec Święty rozpoczął od wypowiedzianych po polsku słów z proroka Izajasza: „Dziecię nam się narodziło, Syn został nam dany... Nazwano Go imieniem: Przedziwny Doradca, Bóg mocny, Odwieczny Ojciec, Księżę Pokoju» (Iz 9,5). [...] Słowa proroka Izajasza są zapowiedzią przyścia na świat Zbawiciela. I właśnie tutaj, w Betlejem, ta wielka obietnica się spełniła. Od dwóch tysięcy lat – zauważa Jan Paweł II – chrześcijanie z pokolenia na pokolenie wypowiadali nazwę Betlejem z głębokim wzruszeniem i radosną wdzięcznością. Jak pasterze i mędrcy, my także tutaj przybyliśmy, by zobaczyć Dziecię «owinięte w pieluszki i leżące w żłobie» (Łk 2,12). Podobnie jak tylu pielgrzymów przed nami, klękamy pełni podziwu i uwielbienia dla niewypowiedzianej tajemnicy, która się tutaj spełniła”

Ojciec Święty poucza, że „radość wypowiedziana przez Anioła nie jest sprawą przeszłości. Jest to radość dnia dzisiejszego – wiecznego dzisiaj Bożego Zbawienia, które obejmuje cały czas: przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. U zarania nowego tysiąclecia jesteśmy wezwani, by widzieć jaśniej, iż czas ma swoje znaczenie, ponieważ tutaj wieczność wkroczyła w historię i pozostaje z nami na zawsze. [...] Ponieważ w Betlejem jest zawsze Boże Narodzenie, każdego dnia jest Boże Narodzenie w sercach chrześcijan. I każdego dnia jesteśmy wezwani do głoszenia światu betlejemskiego orędzia – «dobrej nowiny wielkiej radości»: Odwieczne Słowo, «Bóg z Boga, Światło ze Światłości» stało się ciałem i zamieszkało wśród nas (por. J 1, 14). Nowo narodzone Dziecię, bezbronne i całkowicie zależne od troski Maryi i Józefa, powierzone ich miłości, jest całym bogactwem świata. Ono jest naszym wszystkim!”

Namiestnik Chrystusa przypomina nam, że „*wielka tajemnica boskiego samowyniszczenia, dzieło naszego odkupienia, które objawiało się w słabości: to nie jest łatwa prawda. Zbawiciel urodził się w nocy – w ciemności, w milczeniu i ubóstwie jaskini betlejemskiej.[...] Żłóbek Chrystusa zawsze stoi w cieniu Krzyża. Cisza i ubóstwo narodzenia w Betlejem jednoczą się z ciemnością i bólem śmierci na Kalwarii. Żłóbek i Krzyż są tą samą tajemnicą odkupieńczej miłości; ciało, które Maryja złożyła w żłobie, jest tym samym ciałem, które zostało ofiarowane na Krzyżu*”

Jeszcze jedną myśl chciejmy przypomnieć sobie z betlejemskiej homilii Jana Pawła II. Niech razem z poprzednimi inspiruje nas do pogłębiania prawdy, że Bóg przyjął naszą naturę i stał się jednym z nas – w Jezusie stał się człowiekiem. „W Grocie Betlejemskiej «ukazała się łaska Boga» (Tt 2, 11). W Dziecięciu, które się narodziło, świat otrzymał

«miłosierdzie przyobiecane naszym ojcom, Abrahamowi i jego potomstwu na wieki» (por. Łk 1, 54-54). Olśnieni tajemnicą Odwiecznego Słowa, które stało się ciałem, pozostawiamy za sobą wszelki strach i stajemy się jak Aniołowie, wielbiąc Boga, który udziela światu takich darów. Z niebieskim chórem «śpiewamy pieśń nową» (Ps 96, 1): «Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom Jego upodobania» (Łk 2, 14).

Zakończmy nasze zatrzymanie się przy Wielkim Solenizancie – Jezusie Chrystusie – modlitwą, którą zakończył Ojciec Święty Swoją homilię w Betlejem: O Dziecię Betlejemskie, Synu Maryi i Synu Boży, Panie wszech czasów i Księżę Pokoju, «wczoraj i dziś, ten sam także na wieki» (Hbr 13, 8): gdy wkraczamy w nowe tysiąclecie, zalecz nasze rany, umocnij nasze kroki, otwórz nasze serca i umysły na «litość serdeczną Boga naszego». Przez nią Wschodzące Słońce nas nawiedza”

Życzę wszystkim Jubileuszowego świętowania 2000. rocznicy narodzin Chrystusa pośród nas i dla nas.

ks. Marian Biskup